

Zpět na eseje

Zdobí a chrání

Pokud si vzpomínám, měl jsem zvířata rád vždycky, ale musel jsem si počkat téměř celý život, až do penzijního věku, na své první, vlastní. Je to zlatý labradorský retríver, fenka Charlottka. Dostal jsem ji k narozeninám od své ženy Marie „Bystrý“, která mně tím chtěla splnit moje životní přání, ale zároveň myslela i na pohyb při společných procházkách. Stalo se to na naší chalupě a průběh byl asi takový:

Charlotte v trávě zjevila se

Klubíčko chmýřaté

Pozdní pampeliška

Jak malý opilec vrávorala časem

Mé srdce zaváté

Náhle vzlétlo k výškám

Napřed rostla jak dříví v lese, ale když jsme se po létě vrátili do Prahy, rozhodl jsem se, že jí „dám školy“. Moje přítelkyně Marta Kubišová mi doporučila další dobrou ženu mého života, Zuzanu Doušovou, která vede středisko pro výcvik asistenčních psů Helpes. Tam jsme ji nějaký čas vozili a Charlotte se učila rychle a ráda.

Přestože moje žena Marie nikdy před tím psa do bytu nechtěla, a žádnou zvláštní láskou ke zvířatům neoplývala, Charlottka ji „zlomila“ tak, že ji nakonec miluje láskou přímo opičí.

Moje zlatá labradorka je opravdu zlatá. Cokoli upadne, hned přiskočí a podá, sundává mi ponožky, džíny, nosí prádlo z pračky k sušení, ráno z trafiky noviny... Je ráda zaměstnaná, a tak si pro ni pořád něco vymýšlíme.

Jelikož po tom, co jsem v životě zažil, zdravotní a jiné peripetie, jsem měl dojem, že není důvod se smát jako šťastný idiot, Charlottka mi úsměv na tvář vrátila...

Když pracuji, sedá mi u nohou a já říkám, že spolu píšeme... U nás na Starém Městě je místním fetišem. Všude může, lidi ji mají rádi, a dokonce se mnou sedává i v hospodách. Zatím co já si čtu a piju, ona zdobí.

Naše soužití s Marií obohatila něčím, co se nedá popsat. Doma je díky ní poněkud světleji, tepleji, a když se ke mně přitulí, mám pocit, že mě aspoň někdo chrání před ignorantstvím, hamižností, lží a zlem. Víím, že je to jenom zdání, ale díky Charlottě za ně.

[Zpět na začátek eseje](#)